

Trolöfningsringen : stockholmsbild, upptecknad för denna tidning /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/24

National Library
of Sweden

Erolofningsringen.

Stockholmsbild, uppstignad för denna tidning
af
Sven Ljung.

Julafton var inne.

Sigrid Mäster hade varit uppe i "otta" den dagen, ty det var så mycket hon ville ha i ordning till helgen.

Sin lilla gardintvätt hade hon sjelf ombeförjt och just nu satt upp de nystrufna, snöhvita gardinerna.

Nu hoppade hon ned från bordet hon stått på vid fönstret och gick ett par steg baklänges, för att se hur gardinen tog sig ut.

Hon var lång och smärt, så barnslig och ung ut, men på samma gång så tänkande, så skärblos och blid.

Gardinen fick hänga som den var; hon kunde ej hjälpa att den drog sig lite på venstra sidan.

Hon hade ej tid att ändra det nu, hon måste ju ha granen klädd, innan hon gick och hentade honom, som var sjuk och som väntade och längtade efter henne. Hon städade hastigt undan i rummet, bredde en snövit duk på bordet, sprang ut åt vedskottet och hentade julgranen och mjölonrifet hon stuckit in der. De gröna rankorna lade hon som en krans kring julbordet och granen satte hon midt på bordet. I de nätta vaserna på byrån satte hon friska, doftande små granqvistar, hvilka hon skar så nätt af julgranen att stöben ej märktes. Julljus hade hon också köpt och dem satte hon i de blankstuckade mesfingsstakarne, hon medfört från hemmet, och på julbordet radade hon upp två färsta doftande julhögar — så som det brukades "hemma". Sedan gick hon till sin byrålåda och tog upp derur ett stort kabinettsporträtt. Det var bilden af en ung man med vackra, intelligent drag, goda allvarliga ögon och mörkt hellsägg.

Hon nickade glädt åt bilden och förde den jakt mot sina läppar samt satte se'n fortet vid julgransfoten.

I julgranen fastsatte hon nu små wackelkors, stjernor, karameller, och i toppen af granen sattes den älskade, blågula flaggan.

Hon arbetade med isfver och rasthet, och snart var det hela färdigt.

Min älskling! — hwistade hon — måste du skall tycka om allt, så som jag ordnat det för din skull?

Hon log glädt. Ja! helt säkert skulle han så.

Hon påtog nu hatt och kapp och gick ut och började med raska steg sin vandring. Hon gick uppför den branta baden i Lutternsgatan, och kom så upp på Malmskillnadsgatan, som låg jenn och bred med vänligt glimmande lyktor. Der var lif och rörelse, menniskorna strömmade fram och åter, lif en wäldig, aldrig sinande swallowväg. Hwar och en hade paket att bära på: julbordor till barnen derhemma, hvilka med oro väntade att festen skulle börjas.

Hon gick med lätta snabba steg framåt Johannis kyrkogård, som låg så snöljus, tyft och andaktfull i det frambrutande månskenet. Det var öfverwäldigande fridfullt och jullikt derinne under träden och med dröjande steg gick hon drömmande öfver de dödas stad.

O, Gud, hwad det är skönt att vara ung och att älska och älskas!

Hon drömde sig åter i barndomsären i hemmet och hon kände det plötsligt tomt att vara skild från de kära dernere, men denna känsla var hastigt öfvergående. Hon hade starka band som höllo henne qwar här.

Hon såg för sin själs öga sin gamle far — byns högt wärderade flockare — med fiolen under hakan och ena foten i jenn takt locka fram den gladaste, mest omotståndliga julpolska, under det den blida, werksamma modern ordnade qwällsordet med lutiskt och gröt. — Så såg hon barnen, systkonen, som slagit en ring kring julgranen och slögo sjungande, strålande deromkring.

Men hon var nu långt skild från det älskade gamla hemmet. Här i Stockholm hade hon genomgått seminariet och var sedan ett år tillbaka utnämnd till lärarinna wid en af hufvudstadens folkskolor.

Resan ned till hemorten var lång och kostsam, och så hade ju han, hennes älskade, blifwit sjuk, så han ej kunde åtfölja henne, så som de uppgjort. Läkaren hade sagt, att ena lungan var något angripen, men att han hoppades på snar förbättring, och så hade han bifallit de ungas önskan, att låta patienten tillbringa julaftonen hos Sigrid, så wida han lofwade att åka dit i täckt wagn.

Hwad hon längtade att få föra honom med sig hem!

Han var yngste jonen till profsten Borg i hennes födelseby, men han var tio år äldre än hon och hade redan länge varit ute i werlden, då hon wurit upp, så att de woro nästan främlingar för hwarandra, tills Sigrid kom till Stockholm, der hon på hans mors uppmaning uppfökte Viktor, för att framlema bref och paket från hemmet.

Efter detta återseende träffades de ofta och ingenjör Borg fann snart att den enkla, älskliga landflickan hade intagit ett så stort rum i hans hjerta, att det ej war honom möjligt lefwa utan hoppet att en gång få falla henne sin.

Han hade för en kort tid sedan sagt henne detta, och hon hade lofwat att blifwa hans brud, då hon hemförlofwade sina små elever till sommarferierna.

Nu war hon nära hans port.

Hwad han skulle blifwa glad då hon kom!

I går middag, då hon war hos honom och just skulle gå, hwistade han:

— I morgon är det julafton och då kommer du och hemtar mig! Och då stola wi werla ringar, Sigrid!

Det låg en ton af jubel i den matta stämman.

Hon böjde sig ned öfwer honom, kyfste honom ömt, hwistade farwål — och gick.

Och nu war hon åter här, längtande efter honom och efter den släta lilla guldringen han skulle sätta på hennes finger.

Hon ringde som wanligt på wid hans dörr, men ingen öppnade.

Männe sjuffstörsterkan slumrat in i stymningsstunden?

För att bespara honom att stiga upp och öppna, knackade hon på wärdbunnans, gamla fröken Wahlbergs, dörr. Denna kom genast och öppnade.

— God aften, fröken Wahlberg! Will ni öppna ingenjör Borgs dörr åt mig?

— Nej, lilla fröken skall inte gå dit in nu!

Fröken Wahlberg såg upprörd och deltagande ut och drog in Sigrid i sitt rum.

— Skall jag inte gå dit in? Men hwarför? Hwad menar ni? Doktorn lofwade ju att han skulle få resa hem med mig ett par timmar i qwäll.

— Ja, men doktorn har varit här i dag och nu låter det sig icke göra. Jag skulle färdigt bud till fröken — men — men — det blef försummadt, och så hade jag glömt bort adressen.

— Säg, är han sämre nu?

Hon blef plötsligt blek som döden.

— Ja! Ja!

Hon rusade förbi den gamla fröken genom hennes rum in i hans. Der war det tyft och mörkt, blott en swag liten mänstråle smög sig in genom fönstret. Hon stod stilla strax inom dörren och spanade inåt, åt mörkret i alkoen, der hans sång stod. Ej en rörelse, ej en suck, ej ett anddrag hördes derifrån. Det förblef tyft som i grafwen. Hon ilade lätt öfwer golfwet, fram till fången och böjde sig ned öfwer den.

— Viktor, sofwer du?

Det låg ömhet och skälswande oro i hennes stämna.

Intet ljud, intet svar mötte henne.

— Ålskade, det är jag, wafna!

Hon hwistade så ömt och lade sin kind ned på kudden, för att smekande närma den intill hans. Hon strök med handen öfwer kudden — men ingen fans der. Hon gaf till ett ångestrop så hjertslitande, att det skar till i bröstet på den gamla, som nu kommit in och stod midt på golfwet med ett ljus i handen. Stenet föll på den tomma bädden.

— Hwar är han? Hwem har tagit bort honom härifrån?

— Doktorn war här i morse och fann honom mycket sämre och förde honom med sig till Sabbatsberg.

— War han mycket sjuk i dag då?

— Ja, det war han, kära lilla fröken!

— O, att jag ej fick weta det! Men adjs! Nu går jag till honom på sjukhuset.

— Nej, nej! Gå inte, fröken lilla!

— Hwarför inte? Jag förstår inte. —

— Jag kan inte säga det.

— Är han död?

Hon wacklade och sjönt ned på fången.

— Ja, doktorn war här alldeles nyh och sade, att han dog kl. 4. Det war hjertförslamning. — Och han bad mig underätta fröken, att de sista ord ingenjören sade war: Sigrid, kommer du inte? Sigrid! Sigrid! — Så drog han en suck och riktigt somnade bort.

— Min Gud! Min Gud!

— Se här är något som doktorn bad mig gifwa er. Han hade det i sin hand då han dog.

Den gamla räckte henne en liten aff.

Sigrid mottog den — hon wiste hwad den innehöll och tog halft medwetslöst den blanka lilla guldringen och satte den på sitt finger.

— Sin ring hade han tagit på sig strax innan han dog — hwistade den gamla, torkade sina ögon och gick med dröjande steg ur rummet.

Det blef så tyft derinne, blott de mest hjertslitande snyftningar hördes då och då från det arma, unga hjertat, som nyh war så lyckligt och fullt af hopp — och som nu såg sig beröfwadt sin kärlek, sin framtidshälsa och hela sin ljuswa, drömda julfröjd.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

